

Debreceni Ítéltábla
Bhar.III.580/2025/7.

A Debreceni Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Debrecenben, a 2026. február 10. napján megtartott tanácsülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A zaklatás vétsége miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2025. május 19. napján kihirdetett 8.Bf.650/2024/6. számú ítéletét megváltoztatja.

A folytatólagosan elkövetett becsületsértés szabálysértése [Szabs.tv. 180.§ (1) bekezdés] miatt az eljárást megszünteti.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú bíróság határozata ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Járásbíróság 2024. szeptember 12. napján kihirdetett 32.B.882/2023/26. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat folytatólagosan elkövetett zaklatás vétsége [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 222. § (1) bekezdés] miatt megrovásban részesítette.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést felmentés érdekében. Az ügyészség az ítéletet tudomásul vette.

[3] A perorvoslatokat elbírálva a Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság, 2025. május 19. napján kihirdetett 8.Bf.650/2024/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatát megváltoztatta, a vádlottat az ellene zaklatás vétsége [Btk. 222. § (1)

bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette. Megállapította, hogy a vádlott költségének, valamint a meghatalmazott védő díjának és költségének megtérítési feltételei fennállnak.

[4] A másodfokú ítélet ellen – a kézbesítést követően határidőben – az ügyészség fellebbezett Terheltl vádlott terhére felmentése miatt, bűnösségének megállapítása és megrovás intézkedés alkalmazása érdekében. Álláspontja szerint egyrészt az ítéleti tényállásban az egyes elkövetési időpontok rögzítésének hiánya ellenére a zaklató magatartás rendszeressége a teljes időszakra megállapítható, másrészt kétség kívül megállapítható az is, hogy a vádlott tevékenysége olyan háborgatásnak minősült, amely alkalmas volt arra, hogy a sértett mindennapi életvitelét megnehezítse, negatívan befolyásolja, őt nyugtalanítsa, nyugalmi állapotából kibillentse. A vádlott ezért kétséget kizáróan megvalósította a Btk. 222. § (1) bekezdésébe ütköző zaklatás vétségét.

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.330/2025/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint a másodfellebbezés lehetősége megnyílt, a fellebbezés joghatályos, a másodfokú bíróság ellentétes döntése megnyitotta a harmadfokú eljárás lehetőségét.

[6] Az első- és másodfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, az elsőfokú bíróság az ügy elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte és mérlegelte, ugyanakkor a másodfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a tényállás a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 592. § (2) bekezdés a) és c) pontjai szerint részben megalapozatlan. A részbeni megalapozatlanságot az ügyiratok tartalma alapján és helyes ténybeli következtetés levonásával kiküszöbölte, eképpen a tényállás megalapozottá vált, amely a harmadfokú eljárásban is irányadónak tekintendő [Be. 619. § (1) bekezdés].

[7] Ezen tényállásból azonban a másodfokon eljáró bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott cselekménye a törvényben meghatározott célzat hiányában nem büncselekmény, mert nem volt alkalmas arra, hogy a sértett mindennapi életvitelére, magánéletére negatív hatást gyakoroljon. A vádlottnak az a magatartása, hogy 2022. március 29. és április 4. közötti időszakban, napi szinten az emberi méltóságot sértő „vén kurva”, „vén hülye”, „büdös kurva” kijelentésekkel szidalmazta a sértettet, amikor hallótávolságon belül volt, annak tudatában, hogy azt hallja, egyértelműen azt célozta, hogy a mindennapi életvitelét negatívan befolyásolja, a sértettet nyugtalanítsa, nyugalmi állapotából kibillentse és ezen magatartása alkalmas is volt arra. A magatartás jogellenességén az sem változtat, hogy a helyesbített tényállás szerint volt olyan eset, amikor a sértett magatartásának a vádlott volt szenvedő alanya. A feljelentést megelőző időszak vonatkozásában a történeti tényállás bár nem tartalmaz konkrét elkövetési időpontokat, de rögzíti az egyéves elkövetési időszakot és azt, hogy az alatt rendszeres volt a sértett szidalmazása. Mivel az egyedül élő idős asszony idejének nagy részét a lakóházában és az udvaron töltötte, a vádlottal való találkozása és szidalmazása elkerülhetetlenül gyakori volt, így az kimeríti a zaklatás törvényi tényállásában foglaltakat.

[8] Indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 621. § (1) bekezdés a) pontja szerint tartandó tanácsülésen, a Be. 624. § (2) bekezdés alapján változtassa meg, a vádlott bűnösségét zaklatás vétségében állapítsa meg és az ügyészség fellebbezésében szereplő indítvánnyal egyezően megrovás intézkedést alkalmazzon vele szemben.

[9] A harmadfokú bíróság a másodfellebbezést tanácsülésen bírálta el.

[10] A bejelentett perorvoslat nem megalapozott.

[11] A harmadfokon eljáró ítéltáblának mindenekelőtt abban kellett állást foglalnia, hogy valóban megnyílt-e a harmadfokú felülbírálat lehetősége. A Be. 615. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz, a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén. Ugyanezen szakasz (2) bekezdés b) pontja értelmében ellentétes a döntés – többek között akkor – ha a másodfokú bíróság az első fokon elítélt vádlottat felmentette. Jelen ügyben erről van szó, a harmadfokú eljárás lehetősége tehát joghatályosan megnyílt.

[12] A Be. 615. § (3) bekezdés a) és b) pontjai szerint a fellebbezés az ellentétes döntést, illetve kizárólag a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését vagy részét sérelmezheti, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, ugyanezen szakasz (5) bekezdése alapján a másodfokú ítélet más rendelkezése, illetve része ellen nincs helye fellebbezésnek.

[13] Az ügyészi fellebbezésre tekintettel az ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján felülbírálta a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, valamint a b) pont alapján az elsőfokú és másodfokú eljárást, arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Emellett a Be. 618. § (2) bekezdése alapján hivatalból döntött az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben is. Tekintve, hogy az ügy egy tényállást, egy bűncselekményt és egy vádlottat érintett, a felülbírálat terjedelme egyértelmű volt.

[14] Az ítéltábla a felülbírálat során nem észlelt az egész ügydöntő határozatra kiterjedő, a Be. 607. § (1) bekezdésébe, 608. § (1) bekezdésébe és 609. § (1) bekezdésébe ütköző olyan abszolút, vagy relatív eljárási szabálysértést, amely az első- és másodfokú ítélet feltétlen hatályon kívül helyezését eredményezte volna, ezáltal a büntető ügy érdemi felülbírálatát kizárná.

[15] A harmadfokú felülbírálat magában foglalta az ellentétes döntéssel érintett, a másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságának vizsgálatát is. A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan. A harmadfokú bírósági eljárásban a Be. 619. § (2) bekezdése alapján nincs helye bizonyításnak (BH2021.131.).

[16] Az ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy az elsőfokú ítélet tényállása részben megalapozatlan, a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerint részben hiányos, valamint a c) pont alapján iratellenes megállapítást tartalmaz. A részbeni megalapozatlanságot a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontjának alkalmazásával, a bejelentésről készült eseti adatlap, a rendőri jelentés és a vádlott vallomása alapján, valamint ténybeli következtetés útján helyesbítette, rögzítve a sértett szidalmazásra adott válaszát, azt, hogy a vádlott rendőri intézkedést kért, a rendőri intézkedés okát, valamint a sértett intézkedés közbeni magatartását.

[17] A Be. 593. § (2) bekezdése értelmében, ha a másodfokú bíróság az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése során – a helyes tényállás érdekében felvett bizonyítás, az ügyiratok tartalma, vagy ténybeli következtetés alapján – az elsőfokú bíróságtól eltérő tényeket állapít meg, az eltérő tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat eltérően értékelheti. A másodfokú bíróság nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a másodfokú bíróság által megállapított ténnyel össze nem függő, valamint a megalapozatlansággal nem érintett tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a helyesbített, kiegészített, illetve az eltérően megállapított tényállás alapján bírálja felül.

[18] A Be. 592-594. §-ai a részleges megalapozatlanság másodfokon történő kiküszöbölésének lehetőségét teljes körben biztosítják, a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma [Be. 593. § (2) bekezdés] nem a megalapozatlanság kiküszöbölését korlátozza, hanem az elsőfokon lefolytatott bizonyítást védi. A tényállás hiányosságának pótlása, felderítetlenségének megszüntetése, az ügyiratellenesség kiküszöbölése vagy a téves helyett a helyes ténybeli következtetés levonása az elfogadott bizonyítékokból nem esik a felülmérlegelés tilalma alá, hanem a megalapozatlanság orvoslásának törvényes eszköze, amelyet a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja alkalmazni rendel arra az esetre is, ha az így módosított eltérő tényállás a vádlott felmentéséhez vezet.

[19] A másodfokú bíróság törvényesen járt el akkor, amikor a részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében az ügyiratok és helyes ténybeli következtetés alapján eltérő tényállást állapított meg. Megjegyzendő, hogy az ügyészség a tényállást nem is támadta, a harmadfokú eljárásban irányadónak tekintette a Be. 619. § (1) bekezdés első fordulatára figyelemmel.

[20] Az irányadó tényállás alapján – az ügyészi állásponttal szemben – a másodfokú bíróság okszerűen vont következtetést a bűncselekmény hiányára is, ezért felmentő rendelkezése a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján helyes és törvényes volt.

[21] Amint azt az első- és másodfokú bíróság is részletezte, a Btk. 222. § (1) bekezdésében meghatározott zaklatás vétségét – ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg – az követi el, aki abból a célból, hogy mást megfélemlítsen, vagy más magánéletébe, illetve mindennapi életvitelébe önkényesen beavatkozzon, őt rendszeresen vagy tartósan háborgatja.

[22] A zaklatás kifejezetten pejoratív jellegű magatartásra utal, felöleli a pszichésen ható, huzamosan nyugtalanító, mást lelkileg is gyötrő magatartásokat, amely nyugtalanságot, hányatottságot eredményezhet. A törvényi tényállás ugyanakkor célzatot is magában foglal, ezért kizárólag egyenes szándékkal valósulhat meg, az eshetőleges szándékkal való elkövetés kizárt. Az elkövető célja az, hogy mást megfélemlítsen, illetőleg más magánéletébe, mindennapi életében beavatkozzon.

[23] Amint azt a sértett az elsőfokú tárgyaláson több alkalommal is kifejtette, a vádlott szidalmazásától nem ijedt meg, csak felzaklatta és sírt miatta. A sértett vallomását, valamint az eset összes körülményét megvizsgálva, a megfélemlítés, mint célzat szóba sem kerülhetett, a sértett mindennapi életébe történő beavatkozást kellett tehát vizsgálni. A bűncselekmény elkövetési magatartása a rendszeres vagy tartós háborgatás. Háborgatásnak minősül minden olyan, nyugtalanságot keltő tevékenység, amely alkalmas arra, hogy valakinek a mindennapi életvitelét megnehezítse, kedvezőtlenül befolyásolja. A zaklató magatartások körébe vonható pl. a rendszeresen előforduló telefonálgatás, üzenetek küldése, a sértett követése, lakóhelyének szemmel tartása, a kapcsolatteremtés egyoldalú, tolakodó megkísérlése (Magyar Büntetőjog kommentár, szerkesztő: Dr. Kónya István, 940-940/2. oldal).

[24] A fenti szempontokat vizsgálva, egyetértve azon másodfokú bíróság állásponttal is, miszerint a rendszeresség szempontjából kizárólag a 2022. március 29. és április 4. napja közötti időszak volt figyelembe vehető - mivel az ezt megelőző időszakra nem állt rendelkezésre elegendő információ a tényállás pontosítása érdekében, sem a szidalmazások gyakoriságát, sem azok tartalmát illetően -, a megállapított tényállás alapján a sértett mindennapi életvitelébe történő önkényes beavatkozás célja, illetve annak rendszeressége sem volt megállapítható, ezáltal tényállási elem hiányában a bűncselekmény elkövetése sem volt igazolható. A másodfokú bíróság által ekörben adott indokolással az ítéltábla egyetértett, azzal, hogy a Kúria megjelölt BH2014.169. számú jogesete ezen ügyre nem volt vonatkoztatható.

[25] Az eljárás adatai alapján kétséget kizáróan megállapítást nyert, hogy a vádlott nem kereste fel a sértettet, nem is célzottan, hanem kifejezetten alkalomszerűen szidalmazta,

amikor a sértettet meglátta az udvarán vagy az utcán, ugyanakkor olyan bizonyíték sem merült fel, amely azt igazolta volna, hogy a sértett a vádlott cselekvőségének következtében pl. a lakásába bemenni vagy a helyszínről elmenni kényszerült volna, sőt, a rendőri intézkedés során arra derült fény, hogy a sértett a vádlott szidalmazását többszörösen viszonzta, míg a rendőrök jelenlétében is. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy a sértett magánéletére semmilyen hatást ne gyakorolt volna a vádlotti cselekvőség, hiszen ő maga nyilatkozott arról, hogy ezek az esetek felzaklatták és ilyenkor akár sírva is fakadt.

[26] Vizsgálta ezért az ítéltábla, hogy ha a zaklatás vétsége nem, esetlegesen más bűncselekmény megvalósult-e. Ennek során figyelemmel volt arra, hogy a sértett által előterjesztett magánindítvány joghatályos volt, annak ellenére, hogy magánindítványában zaklatás vétsége miatt kérte az elkövető felelősségre vonását, ez nyilvánvalóan nem képezhette akadályát esetlegesen más, magánindítványra büntetendő bűncselekmény megállapításának.

[27] Bár a vádlotti megnyilvánulások és kijelentések a Btk. 222. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő és büntetendő zaklatás vétségének törvényi tényállását nem merítették ki, a sérelmezett kijelentések azonban kétségtelenül alkalmasak voltak a sértett emberi méltóságának megsértésére.

[28] Rágalmazást követ el, aki valakiről, más előtt, a becsület csorbítására alkalmas tényt állít vagy híresztel, vagy ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezést használ. A bűncselekmény súlyosabban minősül, ha a rágalmazást

- a) aljas indokból vagy célból,
- b) nagy nyilvánosság előtt, vagy
- c) jelentős érdeksérelmet okozva követik el [Btk. 226. § (1)-(2) bekezdés].

[29] Becsületsértést [Btk. 227.§] követ el, aki a Btk. 226. §-ban meghatározottakon kívül, mással szemben

- a) a sértett munkakörének ellátásával, közmegbízatásának teljesítésével vagy közérdekű tevékenységével összefüggésben, vagy
 - b) nagy nyilvánosság előtt
- a becsület csorbítására alkalmas kifejezést használ, vagy egyéb ilyen cselekményt követ el.

[30] A két cselekmény elhatárolásánál annak van alapvető jelentősége, hogy egyrészt a rágalmazás csak tényállítással, híreszteléssel és tényre közvetlenül utaló kifejezés használatával, míg a becsületsértés egyéb kifejezéssel vagy sértő cselekménnyel valósulhat meg, másrészt a rágalmazásnak más előtt kell történnie és még ha a becsület csorbítására alkalmas magatartás tényállítással történik is, becsületsértés valósul meg, ha az elkövető azt a sértettel négy szemközt, vagy hozzá intézett írásbeli közlemény útján tette. A becsületsértés létrejöttéhez a becsületsértő kifejezés használatának és az egyéb cselekmény elkövetésének

összefüggésben kell állnia a sértett munkakörének ellátásával, közmegbízatásának teljesítésével vagy a közérdekű tevékenységével, illetőleg annak nagy nyilvánosság előtt kell történnie.

[31] A rágalmazás és a becsületsértés védett jogi tárgya azonos: az emberi becsület. A becsület, mint büntetőjogi védelemben részesülő jogi tárgy két elemből tevődik össze: egyrészt a társadalmi megbecsülésből, másrészt az emberi méltóságból. A társadalmi megbecsülés az emberről, egyéni sajátosságairól, egyéni tulajdonságairól, magatartásáról, személyes értékeiről a környezetében kialakult társadalmi értékítéletet jelenti; az emberi méltóság pedig az egyénnek azt az igényét fejezi ki, hogy olyan elbírálásban részesítsék, amely a társadalomban kialakult érintkezési forma minimális követelményének megfelel. A becsület csorbítására alkalmasság a sérelem absztrakt lehetőségét jelenti. Nem a sértett szubjektív érték ítélete, egyéni megítélése, érzelmi beállítottsága, esetleges érzékenysége alapján kell megítélni, hanem annak van meghatározó jelentősége, hogy a tényállítás az objektív értelmezés alapján és a társadalomban kialakult általános felfogás szerint alkalmas-e a becsület csorbítására (Kúria Bfv.1244/2017/5. [15]-[18] bekezdés).

[32] A 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs.tv.) 180. § (1) bekezdése kimondja, hogy a becsületsértés szabálysértését az valósítja meg, aki mással szemben a becsület csorbítására alkalmas kifejezést használ, vagy egyéb ilyen cselekményt követ el. A vádlott azon cselekvősége, miszerint mintegy 6 napon át, napi rendszerességgel „hülye kurva, bűdös kurva, vén kurva, vén szopós kurva” szidalmakkal illetve a sértettet, kétségkívül kimerítette a becsületsértés szabálysértését, amelyet folytatólagosan követett el [Szabs.tv. 29. § (1) bekezdés j) pont, Btk. 6. § (2) bekezdés].

[33] Fentiekre tekintettel a felmentő rendelkezés mellett a vádlott szabálysértés miatti felelősségre vonásának lett volna helye, tekintettel azonban a Szabs.tv. 6. § (6) bekezdésére, miszerint a szabálysértés elkövetésétől számított 2 év elteltével nincs helye szabálysértési felelősségre vonásnak, a szabálysértés miatti eljárást az ítéltáblának a Szabs.tv. 83. § (1) bekezdés h) pontja alapján meg kellett szüntetni (Debreceni Ítéltábla Bhar.747/2016/3.).

[34] A fentieknek megfelelően, mivel az ügyészség által bejelentett másodfellebbezés eredményre nem vezethetett, az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 623. § alapján helybenhagyta.

[35] A harmadfokú bíróság ítélete ellen további fellebbezés lehetősége kizárt.

Debrecen, 2026. február 10.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsáry Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Deák Judit s.k. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság 8.Bf.650/2024/6. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. február 10.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke